

nazaj v Banjo k svojim junakom skozi turško vojsko glasno in veselo kričaje: „Turki! Evo vam zopet hajduk Velko! Jaz ne vem, koda mimo niti okoli vas iti! A stranpotom hodijo plašljivci! Jaz pa si volim široko cesto, katero ste vi danes zaprli, zato se tolikrat vidimo!“ In tako se prebije zopet v Banjo skozi turško vojsko nazaj.

Pa to njegovo junaško žrtovanje skozi silno turško vojsko mu ni bilo na zlo. V srbskem taboru se ponoči puška sproži po naključbi, vojska se oplašči in beži. Ko Velko zjutraj vstane, se čudi, da od srbske vojske ni duha ne sluha. Zdaj vidi, da za-nj ni nobene pomoči od nobene strani, pa je tudi ne bo, in da se mu tudi v Banji ni moč držati, ker so mu Turki vodo zaprli. Kaj tedaj početi? Da bi se Turkom predal, na to še mislil ni, niti mu je smel kdo kaj tacega svetovati. Da bi pa mogel s svojimi 3000 še ostalimi junaki silno turško vojsko 60.000 mož premagati, tudi misliti ni bilo. Al junak Velko straha ne pozná, pa tudi v svoji četi kakega plašljivca ne trpi. V taki strašni stiski skupi svojo hrabro četo in jej tako govori: „Bračo mojo! Danes se mi v naši lepi Banji počijemo in napijemo dobrega vina; pa naj se tudi Turki malo oddahnejo! In ponoči, kadar bo petelin prvikrat zapel, jih bomo pričeli buditi! Mi se tukaj držati nikakor ne moremo, ker vode nimamo. Ponoči, ko bojo petelini prvikrat zapeli, hočemo iz Banje iti. V sredo hočemo vzeti svoje ranjence in druge bolnike in vse blago, kar ga v Banji imamo; kajti ne dam, da bi se Turki z našim blagom in denarjem veselili in nad našo hrabro, bolestno bračo maščevali. Bračo, junaki! Vezir Mustafapaša je obljubil, kakor sem po ogleduhih doznal, ti-stemu, ki mene ubije, najbolje vezirstvo, kjer koli si ga izbrati hoče, ali v Bosni, Ercegovini, Makedonii ali Bulgari ali kjer koli mu drago. Al jaz sem velikemu veziru Mustafu-paši odgovoril, da jaz ne bi dal onemu, ki njega ubije ali tajno umori, ne ene divje svinje.

Velko v pozni noči, ko so petelini prvikrat zapeli in ko so Turki v najslajšem spanju bili, skupi svojo četo, v sredo med njo vzeme bolnike in vse blago, kar ga je v Banji bilo, in udari skoz turško vojsko na vès glas kričajoč: „Turki! evo vam zopet hajduk Velko, da ne mislite, da se vas bojim! Z vami se udariti, mi je vse jedno, bodi podnevi ali ponoči!“ In prebije se s svojo hrabro četo, na vse strani smrt dajaje, z vsem blagom in z bolniki v planine, od kodar je potem neprestano Turke napadal, jim strah in trepet bil, dokler jih ni zopet od desne strani Morave vseh čez Timok iztiral.

(Dal. prih.)

Dopisi.

V Buda-Peštu 13. julija. V. — (Dalje.) Misel za napravo železnega mosta na verigah čez Donavo, ravno tako tudi misel za prerov skoz trdnavin hrib je slavni magjarski domoljub grof Štefan Sečenyi sprožil. Do 1848. leta je bil čez Donavo med Buda-Peštom most na ladijah napravljen; to se vé, da so morali ta most vsako leto razdirati, kakor hitro se je začel na vodi led kazati. Ako je Donava trdno zamrznila, ljudje mostú niso tako močno pogrešali, ker so lahko po ledu od ene strani na drugo hodili; al Donava med Buda-Peštom ne zamrzne vsako leto (po mojem opazovanji le vsako tretje leto), ledéne plošče pa vendar le, celó v najmehkejši zimi, po Donavi plavajo, tako, da je bilo kaj težavno pa tudi nevarno pozimi s čolnom se čez Donavo voziti. Da je stanovitni most čez Donavo med Buda-Peštom bil neobhodno potreben, je tedaj očitno; k napravi tega mostú je pa grof Sečenyi največ pripomogel. — Grof Sečenyi si je pa tudi za vès magjarski

narod neumrle zasluge pridobil, kajti on je z besedo in djanjem, z duševnimi in denarnimi pomočki magjarski narod k novemu, delavnemu življenju na duševnem in materijalnem polji budil; magjarski narod nima v vsej svoji zgodovini nobenega moža več, kateri si je tolike zasluge za omiko in blagor svojega naroda pridobil kakor Sečenyi, kateri se je toliko trudil, toliko žrtoval, da bi svojo narodnost pred vsem svetom na častno, veljavno mesto povzdignil. — Dogodbe 1848. leta so vrlemu možu pamet zmešale; dali so ga v Döbling blizu Dunaja v nornišnico, kjer se je 1861. leta ustrelil.

Med kraji, v ktere Buda-Peštani, pa tudi ptujci posebno radi zahajajo, imenujem zakotje med hribi na severo-zapadni strani eno uro hodá od Budina; imenuje se ta kraj „Auwinkel.“ — Lega tega kraja je res tako mило-romantična, da mora vsakemu dopasti; to se vé, da so morale človeške roke pota do tega kraja nadelati, prepade zasuti, divjo hosto potrebiti, steze napeljati, sadunosno drevje zasaditi itd. — Nekdaj so neki ogerski kralji v „Auwinkel“ na divje prešiče na lov hodili; v ta spomin se še dandanašnje najgornja pa tudi najbolj obiskovana gostilnica v „Auwinkel“ kréma „pri svinski glavi“ imenuje; pri tej krčmi se studenec z najboljšo studenčnico v vsem budinskem okrogu nahaja, ktera iz velikega svinskega rivca teče. (V Budinu je večidel v vseh hišnih štirnah slaba voda, najboljša in najzdravejša za kuho in pijačo je Donava; da bi le ne bila poletinski čas tako topla in nekterekkrat tako kalna). Malokdo zamudi „Auwinkel“ obiskati, kdor se kaj časa mudí v Buda-Peštu. Ob nedeljah in praznikih cele procesije pešcev in cele vrste kočij z gospôdo iz Buda-Pešta v „Auwinkel“ prihajajo; mnogo gospôde (večidel bogati judje iz Pešta) se pa za celo poletje v to zakotje preseli. Lepi sadni vrti, živo-zelene rebrnice (bregovite senožeti), bolj proti vrhu hribov pa senčnati gozd z bukovic, hrastovic in smerekovic drevjem ta kraj zaljšajo. — Kdor se ne boji po strmih stezah in potih laziti, gré od „svinske glave“ na vrh hriba, od kodar se pogled na vse strani, med budinske hribe, na Donavo, v Buda-Pešt in na neizmerno ogersko ravnino, odpira. Ta lepi kraj me vedno na pesnikove besede spominja: „Kdor si tukaj, le zaukaj!“

Iz Zagreba. — Natisnite drage „Novice“ sledeči razpis, da po željah dotičnega odbora pride mnogim jugoslavenskim, tedaj tudi slovenskim skladateljem, na znanje.

Natéčaj za Zrinjskovo popotnico.

Da národna svetkovina, s katero se bode v Zagrebu slavila tristoletnica neumrlega hrvaškega junaka Nikola Šubića Zrinjskega Sigetskega, se odlikuje tudi po domači glasbi, je centralni odbor za proslavo tristoletnice Zrinjskove v svoji 3. seji sklenil razpisati natéčaj (konkurs) za Zrinjskovo popotnico (Zrinjski-marsch) in najlepšo kompozicijo obdarovati s 10 cesarskimi cekini. Pozivljejo se tedaj gospodje umetniki, da na slavo omenjene tristoletnice zložijo za orhester Zrinjskovo popotnico in jo do konca avgusta pošljejo centralnemu odboru tako, da v poseben, dobro zapečaten list zapišejo ime svoje, stanovališče in poslednjo pošto skladateljevo, na zavitek tega lista in na popotnico pa isto prislovico.

Evo, Vam, Slovenci, prilike lepe, da se podaste v slaven natečaj!

Iz Trsta — piše „Il. Pr.“ — da sta v ondašnji italijanski gimnazii na ukaz ministerski dva profesorja iz službe izpuščena, ker sta se pregrešila zoper državo. — Nek star kmet iz tržaške okolice je bil obsojen v smrt zato, ker so zoper prepoved našli pri njem 3 puške. Ker je pa poprej tako živel, da se mu ni moglo nič očitati in ker se prepoved, da se orožje ima go-

sposki izročiti ali povedati, izprva ni vsem umevno (slovensko) razglasila, se mu je kazeno polajšala na 6 mesečno ječo; gosp. vojaški poveljnik general Wetzlar pa je možu, ki se je zoper prepoved pregrešil samo po nevednosti, milostno odpustil vso kazeno. Z velikim veseljem je bilo povsod sprejeto to pomilostenje.

Iz Gradca 3. avgusta. P. — Čedalje bolj se kaže povsod, kako potrebna je znanost jezika slovenskega, ki se je v preteklih 20 letih tako omikal, da je popolnoma sposoben za šole in uradnije. Vidi se to očitno tudi pri naši c. k. deželni nadsodni, kateri, ker obsega štajarsko, kranjsko in koroško deželo, dohaja čedalje več slovenskih vlog in jih gotovo še več bode, ko se bojo po novi osnovi ustanovile politično-sodniške uradnije in pa nove občine, in bodo rodoljubni advokati opravljali svoja opravila v jeziku svojih strank. Kako bode takrat shajala naša sl. deželna sodnija, ne vemo, ker že zdaj ima slovenskega jezika popolnoma zmožnih gospodov svetovalcev premalo, da bi mogla sestaviti popolen slovensk senat, ki je vendar potreben, ker nadsodniško naše okrožje obsega 2 tretjini Slovencev in le eno tretjino Nemcev. Živa potreba slovenskega jezika popolnoma zmožnih gospodov se pa kaže dalje tudi v tem, da se zdaj oglašajo čedalje več kandidatov za sodniške službe, ki se v sodstvu dajejo izreševati po slovensko. Al kot preskusni komisar je dosihmal moral zmiraj in zmiraj uredovati le svetovalec g. Del Negro, menda zato, ker zraven tega, da je izvrsten v svojem opravilstvu, je edini, ki je v besedi in pismu popolnoma zmožen slovenskega jezika, ki ga potrebuje izpraševalec nasproti izpraševanim, da se ne skazuje s „kranjsko špraho“, ktera na tem svetu nima nobene pravice več in je le takrat dobra bila, ko je slovenski narod še v pelnicah ležal in je vsa narodna ravnopravnost bila „extra muros“ šol in uradnij. Zdaj je drugače. Cesarjeva obljuba se bode izpolnila v kljub vsem overam, ki so še dandanes, in danes še obrekovani in preganjani rodoljubi bodo doživeli pravico, da so zahtevali pravo. Kraljevala bode ravnopravnost vsem narodom in Avstrija bode takrat še le prav močna in mogočna brez nemškega bunda in brez lakomnega Laha!

Iz sv. Andraša na Koroškem 19. julija. (Po naključbi zakasnjeno). Oj prijazen Velovlak — nepozabljivi kraj mojih otročjih let! Kako žalosten si ti danes! Z bridkim srcem vidim, kako se zažarjeni dim proti nebu vzdiguje, razsajajoči plamen strašno svojo moč razširjuje, da skoro cela vas v ognji stoji. Srečni slepi, kateri ne vidijo velike nesreče, srečni gluhi, kateri ne slišijo bridkega joka nemilo zadetih. Kakor ravno slišim, gorí 9 kmetij in 5 želarij. Tri osebe bi bile opečene in nekterim bi bila živina skoro vsa zgorela. Zavarovani so le trije in to nezdatno. Kako si zdaj uboge sirote pomagati hočejo. — V koliki stiski pa še le mora biti nesrečna česka in moravska dežela in drugi kraji, v katerih se bojujejo hudi boji? Koliko žalosti mora občutiti srce presvitlega našega cesarja, ko vidi, da tisti, na ktere je Schmerling Avstrijo opiral, v najbridkejših dnevih njihovega vladarstva terjajo takošne reči, ktere morajo če bi bile dovoljene, prelepo našo cesarstvo razčesniti. V sili se prijatelj spozná. Oj Dunaj, Gradec, Solnograd in Celovec, kam gledate vi? ali ne vidite zraven sebe 20 milijonov, ki vam sicer niso bratje po rodu, pa so bratje po veliki družini, ki se Avstrija imenuje. — Našo Dalmacijo so hteli dati polajšati, nas Slovence ponemčiti, in sedanjí boj naj govori, kakov je bil namen! Tudi mi hočemo živeti, se mikati in omikati na podlagi svojega maternega jezika, kakor vi, in ohraniti si svojo narodnost, kakor vi svojo. Zato smo bili v nevarnosti, da o mrazu zimskem — februarjem — ne pozebe ravnopravnost popolnoma; mila jesen — sep-

tember — nas je rešila te nevarnosti. Sedaj le presrčno želimo tega, da potihne vojske sila in da nastopi čas, da septemberski manifest ne ostane samo lepa beseda, temuč da rodi vsem narodom zaželenega sadu!

Velovlački.

Iz Bistrice na Notrajskem. — V našem okraji še menda niso vse občine gotove. To-le je pa dodelano: V eno občino so se združile podobčine: Koseze, vélika in mala Bukovica, Zarečica, Dobropolje, Harije, Tomine, Zarečje, Brce, Topolec, Postenje, Trnovo, Mereče, — v drugo: Jasen, Vrbovo, Jablanica, Trpčane, gorenji in dolnji Semen, — v tretjo: Knežák, Beč s Jurečami in Koritnice, — v četrto: Zagorje in Parje.

Iz Kranja. — Predzadnjo nedeljo je celó mala množica, ki je še zvesta ostala kazini, sklenila, da tudi ona dá slovó kazini; sliši se, da poprodajo vse pohiše in da s tem plačajo stari dolg. Da pa si vendar ohranijo priljubljen „Presso“ in še par taci listov, so si najeli za prebiranje teh časnikov sobo, pa se bojo imenovali „Leseverein.“

Iz Ljubljane. Da mir z Lahi ni še tako gotov, kakor s Prusi, je neki to krivo, da poleg južnih (laških) Tirolov Lahi zahtevajo tudi še to, da naj prihodnja meja med našim cesarstvom in laškim kraljestvom bode reka Soča. Po takem pa stegajo Lahi svoje roké po slovenskih krajih, ki na Goriškem ležé unkraj Soče. Al tega po nobeni ceni nočejo goriški Slovenci, in mi Slovenci vsi protestujemo zoper tak pohot ter z Vodnikom vprašamo Talijane:

Drava čigava je?

Soča čigava je?

Ju bomo varvali,

Kdo ju če piť!

— Poveljnik 7. armadinega krdela podmaršal baron Maroičić oklicuje za Istrijo, Primorje, Koroško, Kranjsko, Trst in Reko naglo sodbo (standrecht), po kateri bode vstreljen vsak, kdor se stori vohúnstva (špijonstva) zeló sumljivega ali kdor se preobleče v odél (uniformo) cesarskega oficirja ali vojaka.

— V saboto so v Ljubljani nabrali zopet 27 prostovoljnih deželnih strelcev. — Danes je zopet nabira za 4. stotnijo (kompanijo). Stotnik 1. kompanije je g. Podkrajšek, 2. grof Thurn, 3. g. Schollmayer, 4. g. Rea. V 3. kompanijo je za lajtenanta šel tudi pevovodja čitalničin g. Fabjan.

— Mesto naše ima za pričujočo rekrutbo že vse število skupaj, pa še 4 čez.

— Zdaj je znano, kako so se iztekle unega meseca ponovljene volitve odbornikov za kupčijsko in obrtnijsko zbornico. Došlo je 651 veljavnih glasovnic, 91 jih je volitna komisija zavrgla. Vsi, od prvega do zadnjega, so zopet izvoljeni kakor so bili prvokrat svečana meseca po nasvetu „odbora za napredek domačega kupčijstva in obrtnijstva“ razglašenem v 4. listu „Novic“, in zopet z ogromno večino, namreč izmed 651 glasom je dobil g. Jož. Debevec 602, g. Jan. Fabjan 600, g. Jan. Jamšek 600, g. Andr. Schreyer 603, g. Jan. Več 598, g. Viktor Bučar 602, g. Fr. Malli 606, g. Jož. Šventner 603, g. Jož. Strzelba 603, g. Gustav Tönies 603, g. Pavel Skale 603, g. Bl. Vrhovec 599 in g. Fr. Rösman 594 glasov. — Kandidatje nasprotne stranke so dobili celó po malo glasov, in sicer g. dr. Recher 39, g. Gregorič 37, g. Plautz 36, g. Seunig 17, g. Terpin 30, g. Skodler 24, g. Kraup 29, g. Krieger 24, g. Legat 16, g. Tambornino 12 glasov itd. — Izid te volitve kaže prav očitno troje, kar je treba, da pomnimo: Eno je to, da „narodni odbor za napredek trgovstva in obrtnijstva“, ki je nasvetoval možé, kateri naj se volijo, vživa veliko zaupanje po vsi deželi; drugo je to, da je parlamentarna zavest tudi v

naši deželi dospela že prav visoko stopnjo, po kateri se ne razcepujejo glasovi na sto kampov, ampak da volivci volijo po sprejetem sporočilu; tretje pa je to, da nasprotna stranka je že popolnoma obupala nad upljivom svojim in se te volitve ni dosti več udeležila, sicer bi bilo število nasprotnih glasov vendar večje bilo. — 9. dne t. m. je volitev novega predsednika in podpredsednika.

— Ker se po naznanilu c. kr. državnega ministerstva na več krajih našega cesarstva (na Českem, Markskem, Bukovini), pa tudi po družih državah kakor na Nemškem, Rusovskem, Francozkem, Moldavi in Vlahii kolera prikazuje, je treba tudi pri nas že zdaj misliti na to, da se stori vse, kar to pošast odganja od naše dežele, ali če vendar pride, da je povsod vsa potrebna pripomoč pri rokah. Zato se je lani sestavljena komisija pri c. kr. deželni vladi 6. dne t. m. zopet ustanovila in se pogovorila o vsem, kar je za zdaj treba. Srečni bomo, ako tudi letos kakor lani uidemo temu nemilemu gostu.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

V pondeljek so se med zastopniki naše in pruske vlade začele v Pragi razprave za mir, ktere utegnejo v malo dneh dokončane biti, ker je podlaga za te obravnave že odobrena po naši in pruski vladi. Tako se bojo tedaj v severji poravnale kmalu nesrečne homatiije in odpravile strašne nadloge, ktere po obsédi pruski tarejo najbolj česko in moravsko deželo. Če tudi ne verjamemo, da bi Lahii še dolgo srboritili, vendar še danes ž njimi nismo tako blizo miru kakor s Prusom, ker čez to, da je do 10. dne t. m. boj ustavljen, nismo dosihmal še prišli. Ker premirje še ni gotovo, je mir še manj gotov, in ne bode tako dolgo, dokler Lahii ne opustijo poželenja svojega po južnih Tiroljih in po še družih deželah primorskih. Vendar je upati, da jim zaveznik njih — Prus — in varh njih — Napoleon — bota ohladila prevročo kri, predno pride do krvavega boja, ki bi jim ponovil spomin na Kustoco in Viš. Že v načrtu naše in pruske vlade za mirno spravo, se beró nektare vrstice, ktere kažejo, da mora laška vlada zadovoljna biti s beneško-lombarško deželo, ki jo dobí vso. Poglavitne točke pa, po kterih se bo mir naredil med našo in prusko vlado, so te-le: 1) Avstrija ne zgubi nobene druge dežele kakor lombarško-beneško kraljestvo; brž ko je mir sklenjen, zapusti pruska armada vse kraje, ki jih je posedla; 2) nemškega bunda, kakor je bil, ne bode več; napravi se novi severni in novi južni bund, vsak za-se; v nobene ne stopi Avstrija več; 3) Prusija dobí Šlesvik-Holštajn; severnim okrajinam šlesviškim pa je pripuščeno glasovati o tem, ali želijo združiti se z Dansko ali ne; 4) odškodnine za vojsko plača Avstrija 40 milijonov tolarjev; ker pa ima za Šlesvik-Holštajn dobiti 20 milijonov, ima le še plačati 20 milijonov tolarjev; 5) Saksonija naj ostane kakor je; kar pa se tiče družih držav v severni Nemčii, naj pruska vlada stori, kar ji je drago; 6) kralj pruski se ponudi za posrednika, da kralj talijanski naredí premirje in mir, brž ko mu Napoleon odstopi beneško kraljestvo. Ostale 3 točke odločujejo čas, kraj itd. obravnav. — Iz tega načrta se vidi očitno, da Avstrija razun Beneškega nima nič zgubiti. Da pa Avstrija iz rok dá Beneško, odkriža se s tem večnega sovraštva, zavoljo kterega je bilo že sila veliko krvi prelite in se je potrosilo toliko denarja (kajti Lahii je zmiraj srebro imel, ko so druge dežele imele papir). Da pa stopi čisto iz

nemške zveze, je velika sreča za Avstrijo vso, vzlasti pa za narode, ki jim je nemški bund od nekda bil trn v peti. Avstrija brez Nemčije in Laha bo še le Avstrija prava! — Kako neki bo vprihodnje Prus ostale nemške vlade sukal? Bode jim brž ko ne koklja, ki jih bo vabila ali silila pod perute svoje. — Ko je bila 30. dne u. m. deputacija iz Prage pri presvitlemu Cesarju potožit mu nadloge, je Njega Veličanstvo reklo, da v srce ga bolí trpljenje ljubljene česke dežele in zveste Prage in da ji bode zdatna pomoč; na dr. Riegerjevo potožbo pa je odgovoril Cesar, da nikoli ni poslušal natolcevanja zvestega naroda českega, marveč da občuduje častno in zvesto obnašanje in toliko žrtovanje mesta poglavnega in vse dežele. — Da potolazimo kmetovavce zastran vremena, jim povemo, kar prerokuje znani mož, da bode od 10. dne ta celi mesec lep, jasen, topel, brez dežja.

Denarni zapisnik Matičini.

Novi udje:

z letnim doneskom:

Gospod dr. Klemenčič Anton, župnik v Ljutomeru	2 gold.
„ Antolič Ivan, kaplan v Ljutomeru	2 „
„ Ermenec France, kaplan v Ljutomeru	2 „
„ Kramberger Lovro, župnik pri sv. Križu	2 „
„ Zadravec Jožef, kaplan pri sv. Križu	2 „
„ Stranjšček Anton, kurat v Vržeji	2 „
„ Herman Mihael, deželni poslanec v Ptuji	2 „
„ Simonič Jožef, župnik v Središču	2 „
„ Lorenčič Andrej, kaplan v Središču	2 „
Knjižnica učiteljska pri sv. Barbari	2 „
Gospod Žižek Marko, župnik v Belotincih v Somboteljski vladikovini	2 „
„ Zemljič Štefan, kaplan v Belotincih v Somboteljski vladikovini	2 „
„ Murkovič Janko, učitelj v Belotincih v Somboteljski vladikovini	2 „
„ Kovačič Marko, župnik v Črnčevcih	2 „
„ Luci Anton, kaplan v Stridovi v Medjimurji	2 „
„ Finc Anton, župnik v Železnikih	2 „
„ Babnik Jernej, kaplan v Železnikih	2 „
„ Plavec Maks, župan in fužinar v Železnikih	2 „
„ Globočnik Anton, posestnik in fužinar v Železnikih za 1865. in 1866. leta	4 „
„ Kapus Anton, c. k. adjunkt v Marenberzi	2 „
„ Jeram Jož., dekan v Cirknem za 1865. in 1866. l.	4 „
„ Selak Anton, vikari v Novakih	2 „
„ Kristan Lovro, vikari v Otaležu	2 „
„ Cvajer Dragotin, žitni trgovec v Ljubljani	2 „

Stari udje, ki so plačali za 1865. ali 1866. leto:

a) ustanovniki:

Za 2. leto: G. Meško Jakob (doplačal); — za 3. leto: Gg. Vončina Leon, Robič Luka.

b) Letniki:

Za 1865. leto: Gg. Levičnik Jožef, Pavčič Janez; — za 1866. leto: Gg. Kremžar Andrej, Polak Gvidon, Vovk Jožef, Bogataj Fr., Brgant Valentin, Teran Janez, Hiti Janez.

V Ljubljani 6. avgusta 1866.

Dr. Jer. Zupanec.

Popravek. V sestavku „družba sv. Mohora“ (glej list št. 30, str. 239) naj se zadnji stavek št. 5: „tej povesti je bilo pri-sojenih 100 gold. za darilo“ — spremení tako-le: „Darilo po 100 gold. za 1866. leto razpisano, se ni moglo podeliti nobeni pripovesti, toraj ga tudi Kortonica ni mogla sprejeti. Plačala se je le po pravilih.“

Kursi na Dunaji 7. avgusta.

5% metaliki 60 fl. 50 kr. Ažijo srebra 128 fl. — kr.
Narodno posojilo 65 fl. 25 kr. Cekini 6 fl. 18 kr.